

Arrest

**nr. 342 023 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 27 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 2 december 2024 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 26 april 2024 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 23 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 oktober 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.04.2024 werd ingediend door:

*Naam: L.
Voorna(a)m(en): C. K.
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...) 1993
Geboorteplaats: Sipaliwini
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt op 26.04.2024 gezinshereniging aan met R. S. B. (RR: (...)) van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van echtgenoot, op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt: “§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;”

Als bewijs van het huwelijk werd een huwelijksakte van Suriname voorgelegd waaruit blijkt dat zij op 16.08.2023 aldaar zijn gehuwd.

De Ambtenaar van de Burgerlijke Stand (ABS) van Herentals ging echter niet over tot de erkenning van het buitenlands huwelijk. De ABS Herentals volgt daarin het negatieve advies dd. 19.09.2024 volgend uit het onderzoek van het Parket van de procureur des Konings Antwerpen, afdeling Turnhout dat uitwijst dat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde. De ABS Herentals weigerde dan ook om het buitenlands huwelijk over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, weigeren een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR).

De Dienst Vreemdelingenzaken betwist dan ook de rechtsgeldigheid van dit huwelijk, op basis van art. 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste) en art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking).

Het louter feit dat betrokkenen op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017).

Gelet op de bovenstaande reden kan de verwantschap tussen betrokkene en referentiepersoon niet aanvaard worden.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden (bv. bestaansmiddelen) niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn enig middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, en zelfs helemaal niet gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

De aanvraag gezinshereniging van verzoeker is er één op basis van zijn buitenlands huwelijk met de referentiepersoon (Belg), en dus op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, hetgeen als volgt gaat:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

Verder bepaalt artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De

voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het oud Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet;

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

Op 26.04.2024 ontving verzoeker een bijlage 19ter, waarin melding wordt gemaakt van de reeds voorgelegde (huwelijksakte; betalingsbewijs retributie; geregistreerde huurovereenkomst; paspoort verzoeker; bestaansmiddelen van de referentiepersoon; ID-kaart van de referentiepersoon) en nog voor te leggen (bewijs ziektekostenverzekering) documenten.

(stuk 4)

Alle nodige documenten werden voorgelegd, hetgeen ook blijkt uit het administratief dossier van verwerende partij.

6.

Vervolgens wordt de aanvraag gezinshereniging geweigerd door verwerende partij met verwijzing naar het gegeven dat de ABS van Herentals reeds had geweigerd om het huwelijk te erkennen en dus het buitenlandse huwelijk van verzoeker en de referentiepersoon over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand wegens vermoedens van een schijnhuwelijk. Er wordt daarbij verwezen naar het negatief advies vanwege het OM dd. 19.09.2024.

Verdere, concrete motivering ontbreekt VOLLEDIG. Verwerende partij neemt zelfs niet de moeite om dit advies van het OM of de weigeringsbeslissing van de ABS inhoudelijk te hernemen!

Nochtans heeft verwerende partij, zoals trouwens wordt vermeld in de bestreden beslissing, zélf de bevoegdheid, op grond van artikel 27 juncto artikelen 21 en 18 van het WIPR, om het huwelijk van verzoeker en de referentiepersoon - dat aan de basis ligt van de aanvraag gezinshereniging – te onderzoeken. Er wordt in het kader van de aanvraag gezinshereniging immers niet om de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte verzocht (zoals aan de ABS Herentals wel het geval was), doch er wordt wél een verblijfsrecht aangevraagd op basis van dit huwelijk!

Deze bevoegdheid houdt vervolgens dan ook een motiveringsverplichting in!

Verwerende partij kan enerzijds niet stellen dat zij zélf bevoegd is – als Belgische overheid – om de erkenning van het huwelijk te weigeren en zich dus beroepen op haar eigen bevoegdheid, doch anderzijds ineens niet de moeite nemen om te motiveren waaróm zij beslist om de erkenning van het huwelijk – op basis van haar eigen bevoegdheid – te weigeren.

Indien verwerende partij, als administratieve overheid met de bevoegdheid om een buitenlands huwelijk al dan niet te erkennen, van mening is dat het huwelijk niet erkend kan worden, diende zij dit uitvoerig te motiveren op basis van een onderzoek, zoals het een zorgvuldige overheid betaamt.

Verzoeker herhaalt dat alle nodige documenten – die nodig zijn voor een gezinshereniging op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet werden voorgelegd. Elke motivering hierover ontbreekt in de bestreden beslissing!

Bij gebreke aan een motivering op alle punten, zijn de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet dus voldaan.

7.

Met dergelijke houding schendt verwerende partij niet alleen haar motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, doch komt ook het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel in het gedrang.

Uit artikel 40bis van de Vreemdelingenwet volgt dat een gelegaliseerde huwelijksakte wordt voorgelegd wanneer de aanvraag op grond van een buitenlandse huwelijksakte berust. Vervolgens volgt uit artikel 27 WIPR dat deze buitenlandse huwelijksakte in België ‘door alle overheden’ al dan niet wordt erkend zonder dat er beroep moet worden gedaan op enige procedure, met inachtneming van artikelen 18 en 21 van diezelfde wet. Iedere administratieve overheid kan in theorie dus de erkenning van de buitenlandse akte weigeren.

Hieruit volgt dat de verwerende partij gemachtigd is om dit te onderzoeken, en desgevallend de erkenning te weigeren.

Ook Uw Raad oordeelde reeds in deze zin (RvV 22 november 2018, nr. 212 704):

“Thans wordt niet de overschrijving van de huwelijksakte gevraagd in de registers van de burgerlijke stand doch wordt op basis van deze akte een verblijfskaart aangevraagd. [...] Dergelijk onderzoek in het licht van het al dan niet toekennen van een verblijfskaart behoort – zoals verzoeker terecht opwerpt in zijn verzoekschrift – tot de bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde waarbij deze – zoals verzoeker eveneens terecht opwerpt in zijn verzoekschrift – overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, zelf uitspraak zal dienen te doen over het al dan niet erkennen van de betreffende huwelijksakte. De staatssecretaris of zijn gemachtigde betreffen immers – zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift – een overheid die behoort tot de in artikel 27 WIPR bedoelde “alle overheden” die in de uitoefening van haar specifieke bevoegdheid, met name de beoordeling van een verblijfsaanvraag, het recht heeft om de betrokken huwelijksakte al dan niet te erkennen. [...]

[...] Het enkele gegeven dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen heeft geweigerd de buitenlandse huwelijksakte te erkennen impliceert niet ipso facto dat dit huwelijk zonder meer als onbestaande dient te worden beschouwd. Zoals hierboven reeds gesteld, zal het aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde toekomen om tevens een uitspraak te doen omtrent het al dan niet erkennen van de voorgelegde huwelijksakte, dit in het kader van hun bevoegdheid om een uitspraak te doen over de verblijfsaanvraag. [...]

8.

De schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet juncto het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel wordt aldus terecht ingeroepen.

Het middel is ernstig en gegrond.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert dat verzoeker met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote. De verblijfsaanvraag moet echter worden geweigerd op grond van de artikelen 18, 21 en 27 van het Wetboek inzake Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) omdat verweerder van oordeel is dat het huwelijk tussen verzoeker en zijn echtgenote een schijnhuwelijk betreft. Hij verwijst hiervoor naar het negatief advies van het parket van de procureur des Konings van Antwerpen van 19 september 2024 en de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Herentals om het huwelijk van betrokkenen niet in te schrijven in de registers van de burgerlijke stand. Verweerder concludeert dat de verwantschap tussen betrokkenen niet kan worden aanvaard, waardoor niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging neergelegd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

In casu heeft verzoeker op 26 april 2024 een aanvraag om gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt in dat opzicht het volgende:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Ter staving van zijn verblijfsaanvraag heeft verzoeker een Surinaamse huwelijksakte voorgelegd waaruit volgt dat verzoeker met zijn Belgische echtgenote in Suriname is gehuwd op 16 augustus 2023. Aldus speelt in casu artikel 27, §1, eerste en tweede lid van het WIPR, dat luidt als volgt:

“§1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 van het WIPR – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cf. RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De gemachtigde is in dit geval de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een verblijf van meer dan drie maanden op basis van een huwelijk met een Belgische onderdaan. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid niet alleen de echtheid van de buitenlandse huwelijksakte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. De gemachtigde kan dan desgevallend met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Zoals alle Belgische overheden die met een buitenlandse authentieke akte worden geconfronteerd, diende de gemachtigde, alvorens een beslissing te nemen inzake de ingediende aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden, aldus te verifiëren of het huwelijk waarop verzoeker zich beroept in België rechtsgeldig is en kan worden erkend, hetgeen een onderzoek van de buitenlandse akte overeenkomstig artikel 27, §1, eerste en tweede lid van het WIPR inhoudt.

De Raad dient op te merken dat de onderzoeksverplichting in het kader van artikel 27 van het WIPR de gemachtigde niet belet om, binnen het wettelijk kader van artikel 27 van het WIPR, zich te baseren op het oordeel van een andere overheid, zoals bijvoorbeeld het oordeel van de procureur des Konings en het al dan niet erkennen door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

De Raad merkt ten slotte op dat artikel 23 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad spreekt zich dan ook niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de gemachtigde, noch over de geldigheid van de huwelijksakte. Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, §1, tweede lid juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing afdoende is om verzoeker dit verblijf te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

Wat betreft de niet-erkenning van het huwelijk, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde het huwelijk weigert te erkennen omdat uit het onderzoek van het parket blijkt dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. De gemachtigde verwijst in het bijzonder naar het advies van de procureur des Konings van 19 september 2024, dat zich in het administratief dossier bevindt. In het advies van de procureur des Konings wordt vastgesteld dat het in Suriname afgesloten huwelijk er kennelijk niet op is gericht om een duurzame levensgemeenschap te stichten gelet op het verblijfsrechtelijk voordeel dat verzoeker hieruit kan verkrijgen; het ongestaafd en vaag relatieverloop dat betrokkenen schetsen; de aanvankelijk snelle gang van zaken; de elementen van dossieropbouw en het feit dat verzoekers partner het hele interview met de stadsdiensten heeft opgenomen; de tegenstrijdigheden en onwetendheden die het relatieverhaal kenmerken en het gebrek aan relatiebewijzen. Bijgevolg wordt een negatief advies verleend wat betreft het verlenen van rechtsgevolgen aan het afgesloten huwelijk.

Het gegeven dat de gemachtigde zich voor zijn eigen standpunt en beslissing baseert op het advies van de procureur des Konings van 19 september 2024 leidt niet tot de vaststelling dat hij geen eigen afweging heeft gemaakt in het licht van artikel 27 van het WIPR en dat de bestreden weigeringsbeslissing aldus niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Zoals gesteld, belet de onderzoekplicht in het kader artikel 27 van het WIPR de gemachtigde niet om, binnen het wettelijk kader van artikel 27 van het WIPR, zich te baseren op het oordeel van een andere overheid of daarmee rekening te houden. Er blijkt evenmin dat de gemachtigde, in het kader van de bevoegdheid die hem ter zake toekomt, zich niet vermag aan te sluiten bij het oordeel van deze andere overheid.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing, naast de verwijzing naar voornoemd negatief advies, geen enkele concrete motivering bevat. Verweerder benoemt immers dat hij op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde kan weigeren een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel is gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Verweerder benadrukt dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel vormt en dat een miskening van dit instituut een schending van de openbare orde uitmaakt in de zin van artikel 21 van het WIPR. Met verwijzing naar het negatief advies van de procureur des Konings van 19 september 2024, wordt besloten *“de Dienst Vreemdelingenzaken betwist dan ook de rechtsgeldigheid van dit huwelijk, op basis van art. 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste) en art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking)”*. Aldus bevat de bestreden beslissing wel degelijk een concrete motivering waarom verweerder in casu weigert het huwelijk van verzoeker te erkennen.

Verzoeker hekelt dat verweerder het negatief advies van de procureur des Konings niet inhoudelijk heeft hernomen in de bestreden beslissing. De Raad bemerkt dat een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies van de procureur des Konings in beginsel is toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door verweerder (cf. RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Herentals om de huwelijksakte van betrokkenen niet in de registers van de burgerlijke stand in te schrijven samen met een uittreksel van het negatief advies van de procureurs des Konings van 19 september 2024 aan verzoeker ter kennis werd gebracht per aangetekende brief van 27 september 2024. Verzoeker betwist niet dat hij in kennis is gesteld van deze stukken. Aldus kan verweerder in het kader van de bestreden beslissing op dienstige wijze verwijzen naar voormeld negatief advies van de procureur des Konings. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder ertoe verplicht was om de motieven uit het negatief advies te hernemen in de bestreden beslissing. Een schending van de motiveringsplicht is niet aangetoond.

Er kan worden besloten dat verzoeker niet betwist dat er een advies van het parket van de procureur des Konings voorligt waarin negatief wordt geadviseerd inzake de erkenning van zijn Surinaamse huwelijk omdat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Ten gevolge van het negatief advies van de procureur des Konings heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Herentals dan ook besloten om de Surinaamse huwelijksakte van verzoeker niet in te schrijven in de registers van de burgerlijke stand. Er blijkt niet dat deze beslissing in rechte werd aangevochten. Verzoeker betwist nergens de motieven uit het negatief advies van de procureur des Konings. Hij toont verder niet aan dat verweerder in het kader van de voorliggende verblijfsaanvraag zich niet mocht steunen op het onderzoek van de procureur des Konings om dezelfde Surinaamse huwelijksakte evenmin te erkennen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat verweerder de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze heeft genomen of deze het gevolg is van een onjuiste feitenvergaring. Daarnaast maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder het redelijkheids- of rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN

